

PASSIFLORA

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649288489

Passiflora by Karel Sezima

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

KAREL SEZIMA

PASSIFLORA

Karel Sezima

Passiflora

I.

Přelétl jediným pohledem truchlivou zprávu ve stylu otřelém a strojeném, rouhavém skorení a jistě znesvěcujícím... v onom hrozném banálním slohu, jímž konvence se stejnou zručností dovede koncipovat reklamní annonce jako pohřební oznámení. A zasažen u psacího stolku tímto malým černým bleskem, který z tuhého convertu šlehl mu v oči, mladý muž zařal rty a složil těžce čelo do dlaní.

— Hlubokým žalem sklíčení — — — — že se Všemohoucímu zalíbilo povolati k Sobě —
— — paní Kláru Nellovou — — —. Zesmla tíše, po delší trapné nemoci... — — —

Následovala řada rodinných jmen, lhostejných celkem jako teskný oblak ptáků, táhnoucích melancholicky spleenem jesení, pod popelavou monotonií podzimkové oblohy.

Pavel Braun čekal dlouho hluchou tu ránu, která musila přijít... O den dříve či později, ale nevyhnutelně. Nemohla ho už nijak překvapit.

Ani slza se mu nevedrala do očí. Jenom složité pocit prochvěl mu nitrem, prudký mráz jako by ožehl srdce a stavil krev v tepnách. Krutá bolest, jdoucí až k samému životnímu nervu. Ale i jisté uvolnění se v něm rozlilo po ustavičném enervujícím napjetí, jež ho mučilo tak dlouho... Dojem ztrnulého náskvění kolísavé půdy pod nohama, jak zúžil se náhle široký základ nejistoty v temný, osudový kruh neodvratného. A znovu a prudčeji výčitky zabušily na srdce. A v každé intenzivněji zastudil rozdíravý hrot sebeopovržení.

K pohřbu se nedostavil. Nenáviděl slavnostních smutků a obřadných nářků, okázalostí vůbec. Ani věnce nezaslal.

Teprve třetího téhodne po smrti Kláfině odejel, aby položil na její mrazem už ztuhlý a zasněžený hrob kyticí žlutých růží, které tolik milovala jeho přítelkyně. Bouquet čajových růží, zastřené černým flórem.

A vrací se do hlavního města, hleděl na tanec sněhového pýří v rámci zamženoého okna vagonu, na shonlivý rej vloček, rozechvělých, svítivých a hebkých, jež kladly se mu měkkým, jakoby laskavým chladem na duši, na bolest... v utišujícím dojmu čistě, nadzemské, duchové krásy — — A křísil v sobě vzpomínky té, které nebylo.

II.

Před více než dvěma roky navštívil o Velikonocích rodné město a starou matku, kterou neviděl už tak dávno. Nesl pro ni tenkrát radostné překvapení. Hotovou blahozvěst opuštěné duši, chladnější očividně steskem samoty a nenacházející přes to dosti sil, aby vytrhla se dávným zvyklostem a starému okolí a následovala syna, gymnasijního suplenta, do jeho garçonské domácnosti. Tehdy však měl už Pavel Braun určitý slib, že počátkem nového semestru povolání bude k výpomoci na střední ústav ve svém rodišti.

Přišlo to i jemu synechovaně vhod. Věděl, nebude to na dlouho . . . nějaký rok a pak zase zpět, do hlavního města. Díky několika známostem, jichž

získal si jako informátor v rodinách, požívajících značného vlivu na oněch místech, kde předla se nit jeho osudu a kariéry, mohl spoléhat na návrat zcela bezpečně.

Těšil se, že hned počátkem prázdnin bude se moci přesídlit do Kostelce nad Lesy.

Co plánů rázem vyrojilo se mu v hlavě! Vytrhne se na čas ovzduší velkoměsta, přehne jeho otráveným výparům a uhejnému dýmu, chorobnému jasů elektrických světél, bzukotu tramwayí a rozčilujícímu šumu promenád... Unikne kavárenskému tlachu, žurnálům, veřejnosti... a zcela se oddá rozkoši osamocení, kenzlu tichých chvil, koupeli světla. A sobě... sobě především.

Filosofický doktorát... dokončení vědecké práce, jejíž rukopis, dávno započatý, už trochu dlouho odpočíval v jeho stolkě... snad i habilitační spis... To byly tak první stanice, k nimž chtěl rozehnat znavený mechanismus mozku, až spláchně jej slunce a příboj nových dojmů. Až prsa nassají se pryskyřičného léku lesních říšín a uštvané oko uklidní se dálkou širokých perspektív...

Bylo mu ku podivu svěže a volno v těch představách.

Teplým zrakem hleděl z otevřeného okna pokoje do krajiny, sotva že chvílemi odpovídal mechanicky na otázky matčiny... Bože, takové zcela starostlivé, zcela ženě dětině hovorné otázky, jež

se točily kolem všeho a odpovědi beztoho ani nečekaly...

Den byl mladý, vonný a světlý. Nebe jako z lehké perleti přecházelo jemně do zelena, slabě otepleno bělavým dechem oblak. Linie obzoru mizely úryvkovitě v trhající se mlze, jako by unikaly místy rozířité mysli. Bledá, krajkově jemná zeleň rašila všude... na záhonech dole v zahradě, na lukách, na lesnatých úbočích. Mladě rozvité listí, jež zdálo se mít dychtivé oči, pině udivené touhy... Trpce sladká jeho svěžest mísila se v syrové výpary rozhrnuté prstí, leptané už ostrou vláhou jara.

Vítr zavlhilý a hedvábný jako dotek čerstvých dívčích rtů povíval kolem skrání — —

— Viš-li už? Klára... běloučká Klára z pošty se vrátila. Psala jsem ti přece, když se provdala, pravda? A teď, považ, odešla od muže... Poví-dají, že s podkopaným zdravím, zlomena na těle i na duši...

— Klára Lutnových — — ?

— Ovšem. Provdaná Nellová... Přišla si domů, myslím, pro smrt... —

Tak zálehavě padla do duše ta novina, tak těžce a rovně do plně citlivé její hloubky. Jako závaží olovnice.

Braun instinktivně vzepřel se síle toho pocitu.

Bah, rozciplivění člověka, který po dlouhém čase octl se v ovzduší, kde prožil své dětství —